

Си го скрила мило брате;
 Си суплете руса коса,
 Си уплете ключе'и-те.
 Големъ потресъ имъ дадо'е,
 Нигде Вида не наидо'е.
 Ъ стегне'е Карабоя: —
 „Кажи, кажи Карабоьо,
 Къде ти ю Каравидо?
 Гла'а ке ти пресечиме,
 Ак' не кажишъ Каравида.“
 Карабоя съ уплаши
 И имъ рече „я го незнамъ,
 Фатете ю Ангелина,
 Тая знайтъ да ви кажитъ,

Къде ми ю Каравидо.“
 Ъ фати'е Ангелина,
 Гла'а-та ъ пресеко'а
 И пакъ брата не го каза,
 От' ми бѣше въ шаренъ ковчегъ.
 Кога коса ъ видо'е
 Ключе'и-те заплетени,
 Къде било заключено.
 И зедо'е ключе'и-те,
 Каравида го наидо'е
 Го найдое, г' извади'е,
 И пакъ него г' ариза'е,
 Защ' му сестра загуби'е.

Митре Поморянче и Марія Бѣлоградска.

Посвѣршилъ съ Митре Поморянче
 Ю посвѣрши Маря Белоградска.
 Богъ го убилъ Петре Вайрадинче!
 Защо бѣше Петре кувенджифче,
 Ю превѣрши киръ бѣла Марія.
 Дури ми ю пѣрстенъ пѣрстенвало,
 По'арджило три то'ари азно,
 Отъ како ъ пѣрстенъ пѣрстенвало;
 Що напра'и пѣрстенъ надъ пѣрстена,
 Що напра'и бурма позлащена,
 А на бурма каменъ безценети;
 Що напра'и до три злати венци,
 А на венци камни безценети;
 Си по'арджи уще три то'ари,
 Съ сторі'е шесъ то'ари азно.
 Си дочуло Митре поморянче,
 Дома пойде мошне умилено,
 Рѣще кѣршитъ отъ бѣли колена,
 Гла'а кѣршитъ отъ бѣли бедени,
 Сѣлдзи ронитъ по бѣли пазу'и,
 Отъ пазу'и по бѣли скуте'и.
 Го догледа негва стара майка: